

KING OF SLOTH

A RESTSÉG

ANA HUANG

Soha nem akart annyira senkit, hogy fusson utána... amíg nem találkozott vele.

Sármos. Laza. Hihetetlenül gazdag.

Xavier Castellónak a lábai előtt hever a világ, de esze ágában sincs átvenni a családi nagyvállalat irányítását, persze ettől függetlenül imádják a nők... kivéve egyvalakit, a PR-menedzserét. Akit egyébként folyamatosan felbosszant, de egy tragédia közelebb hozza őket egymáshoz. Xaviernek szembe kell néznie a jövőjével, és azzal a felismeréssel, hogy arra a nőre vágyik igazán, aki nem olvad el tőle.

Fegyelmezett. Intelligens. Ambiciózus.

Sloane Kensington jól menő PR-menedzser, aki remekül megtalálja a hangot még a nehezebb ügyfelekkel is. De egyik sem képes úgy kihozni a sodrából, mint egy bizonyos milliárdos örökös a maga szívdöglesztő gödröcskéivel és a felettébb lezser életfilozófiájával. Együtt dolgoznak ugyan, de soha nem fog beleszeretni... bármennyire is megdobogtatja a szívét, bármennyire is vonzó a higgadtsága a bulizós álarc alatt. Mert Xavier számára csakis egy ügyfél lehet. Nem igaz?

Vajon Xavier és Sloane képesek kitörni a szívüket is uraló szerepeikből, vagy a szenvedélyes kapcsolatuk feléget mindent, ami fontos számukra?

Ana Huang

nevét többször láhattuk már a USA Today, a The New York Times, valamint az Amazon bestsellerlistáinak élén. A Twisted-sorozattal futott be, azóta is a New Adult és kortárs románcok műfajában alkot. Műveiben lelkesen mutat be szenvedélyes párkapcsolatokat és igazi alfahím főszereplőket. Könyveit több mint harminc nyelvre fordították le, és olyan újságokban találkozhatunk vele, mint a Cosmopolitan, a Financial Times és a Glamour UK. Imád utazni, a szebbnél szebb úti célokat szívesen jeleníti meg történeteiben, és nem tud nemet mondani egy jó chai lattéra.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

„Ana Huang képes olyan szerethető karaktereket és magával ragadó történeteket írni, amelyek az első oldaltól kezdve bevonzzák az olvasót. A könyveiben tökéletes egyensúlyban van a romantika, a dráma és az érzelmi mélység. Imádom az erős, összetett kapcsolatokat, a váratlan fordulatokat, és a sorozat legújabb kötete pontosan ezt adta. Sloane és Xavier története tökéletes választás azoknak, akik szeretik a szépen megírt, mégis friss romantikus regényeket.”

Amazon

„A King of Sloth – A restség karakterei összetettek: Sloane erős egyéniség, aki sikeres a szakmájában, Xavier pedig még keresi önmagát. Elsőre sekélyesnek tűnt, de ahogy jobban megismertük, egyre jobban beleszerettem én is. És ami a legfontosabb, a kettejük közötti perzselő szenvedély elképesztő! Külön élveztem, hogy ebben a regényben a korábbi részek szereplői is felbukkantak. Minden rajongónak ajánlom!”

Goodreads

„Ana Huang miatt kezdtem romantikus könyveket olvasni, és most sem okozott csalódást. A két főszereplő közötti kémia elképesztő, a jeleneteik igazán forróak. De a kapcsolatuk mély érzelmeket is megmutat, és egyszerűen imádtam, hogy Xavier szeretett bele hamarabb Sloane-ba, és nem is kicsit! Nem tudtam letenni.”

Storygraph

PASSION
VALOGATÁS

ANA HUANG

KING
OF
SLOTH
A RESTSÉG

—• részlet •—

1. FEJEZET

Sloane

Betörni egy olyan görög villába, ahol egy éjszaka tízezer dolcsiba fáj, na ez nem igazán szerepelt a napi terveim között, de mint tudjuk, a tervek változnak, az ember pedig megtanul alkalmazkodni, pláne ha olyan ügyfelei vannak, akik mindent megtesznek, hogy a lehető legjobban megnehezítsék a saját életüket.

A térdemet felhorzsolta a betonfal, ahogy felhúztam magam a terasz párkányára, és átbújtam a korlát alatt. De ha most ezért gajra ment a jó kis Stella Alonso ruhám, tuti, hogy kinyírom ezt a fafejet, aztán visszahozom a halálból, hogy takarítsa fel a mocskot maga után, majd megint kinyírom.

De most az egyszer megúsza. A ruhámnak semmi baja. Gond nélkül feljutottam a teraszra, és visszahúztam a magas sarkúmat. De a szívem még mindig rendesen kalapált, amikor a tolóajtó mellett az egyik szobalánytól „kölcsonvett” belépőkártyát odatartottam a leolvasóhoz.

Nem akartam, hogy meglássanak, ezért nem a bejárat ajtón át mentem. Csak a hátsó terasz jöhetett szóba.

A kártyaolvasó egy rémisztő másodpercen át csak zümmögött, és amikor már kezdtem azt hinni, hogy nem nyílik ki az ajtó, végre felvillant a zöld fény. Egy pillanatnyi megkönnyebbülést engedélyeztem magamnak, aztán megfeszítettem az állkapcsomat.

Ez volt a könnyebbik rész. Még naplemente előtt eljuttatni a fickót egy másik országba, na, az lesz a keményebb dió.

Gyorsan benéztem a konyhába, majd megindultam a nappalin át az első hálósobába felé. Alig hallhatóan felnyögtem, amikor észrevettem az üres sörösüvegeket a konyhapulton, és nem kevés akaraterő kellett hozzá, hogy ne dobáljam ki őket a szelektív hulladékgyűjtőbe, ne takarítsam le a márványpultot, és ne permetezzem be az egész helyiséget légfrissítővel.

Maradjunk a feladatnál! Hiszen itt most egyszerre forgott kockán a szakmai és a személyes jó hírem.

A villában kellemes hűvös és csend fogadott, noha a kora délutáni napfény erősen betűzött az ablakokon, a hálószoba pedig talán még hűvösebb és csendesebb volt.

Valószínűleg ez is közrejátszott abban, hogy amikor odaléptem az ágyhoz, és minden teketóriázás nélkül egy nagy pohár jéghideg vizet öntöttem a benne szunyókáló alak képébe, olyan gyorsan reagált, hogy a szívverésem is leállt.

Egy erős kéz villámgyorsan megragadta a csuklómat. Az üres pohár a földre esett, és a szoba hirtelen megperdült körülöttem, ahogy még azelőtt lehúzott az ágyra, és fölém kerekedett, hogy sikítani bírtam volna.

Xavier Castillo rám meredt, jóképű arcára gúny ült ki.

Kolumbia leggazdagabb emberének egyetlen fiacskáját, aki egyben az én legnehezebb ügyfelem, általában semmi nem hozta ki a sodrából, de most, ahogy az alkarja a torokhoz nyomódott, és a százkilós csupa izom teste szinte belepasszírozott az ágyba, hát, nem igazán volt megnyugtató.

Ám pár másodperc múlva kisimult az arca, ahogy a harag átadta helyét a felismerésnek, amihez egy csipetnyi rémület is társult.

– Sloane?

– Igen, így hívnak – szegtem fel az államot, és próbáltam nem arra koncentrálni, hogy a teste milyen forró a hátamhoz simuló nedves matrachoz képest. – És nagyra értékelném, ha most rögtön leszálnál rólam, mielőtt tönkreteszed a hétszáz dolláros ruhámat.

– *Mierda!* – motyogta, majd egyből elengedte a nyakamat, hogy fel tudjak ülni. *Szent szar!* – Mi a francot csinálsz te itt?

– A munkámat végzem – löktem le magamról, és kimásztam az ágyból. Nem tudom, lehet, hogy csak én éreztem úgy, de mintha hirtelen sokkal hidegebb lett volna, mint öt perccel korábban. – Tizenkettedike van. Te is tudod, hogy rohadtul nem itt kéne lenned – néztem rá elszántan. Ha csak egy szót is mer szólni!

– Azt hittem, betörő vagy. Még jó, hogy nem bántottalak! – mondta, de végül most, hogy tisztáztuk, nem azért vagyok itt, hogy ki- vagy elraboljam, az arcáról eltűnt az aggodalom, megjelent rajta az ismerős vigyor, és ismét kényelembe helyezte magát az ágyon. – Bár, ha úgy vesszük, tényleg betörő vagy, csak a szebbik fajtából. Amúgy meg ha annyira az volt a célod, hogy bejuss az ágyamba, szólhattál volna. Ezért kár volt ekkora hűhót csapni... Tényleg, hogy jutottál be egyáltalán?

– Lenyúltam a mesterkulcsot, a hülye dumát meg abba lehet hagyni. – Xavier már vagy három éve az ügyfelem, ennyi idő alatt kiismertem az összes trükkjét. – Elmúlt dél. A magángéped startra készen vár a reptéren. Ha fél órán belül elindulunk, még épp időben odaérünk Londonba, hogy felkészülhess az esti gálára.

– Nagyszerű terv! – nyújtózott, és ásított egy nagyot. – Csakhogy van egy kis bökkenő. Mégpedig hogy én aztán nem megyek sehová.

A körmöm már mélyen belevájt a tenyerembe, de gyorsan összeszedtem magam. *Lélegezz! Nyugi! Egy igazi profi nem nyírja ki az ügyfelét!*

– Na, ezt felejtsd el! Most azonnal kimászol az ágyból! – mondtam olyan jeges hangon, hogy azon sem csodálkoztam volna, ha a verejték ott helyben ráfagy a bőrére. – Aztán szépen felszállsz arra a tetves gépre, este pedig a legbájosabb mosolyoddal képviseled a gálán a Castillo családot, mert ha nem, akkor életcélommá teszem, hogy az idegeidre menjek. Minden egyes bulit gajra vágok, ahova csak beteszed a lábadat, és személyesen fogok figyelmeztetni minden nőcskét, aki elég szerencsétlen vagy elég hülye ahhoz, hogy szóba álljon veled, és feketelistára tetetem az összes agyatlan haverodat, akik folyton csak a legrosszabbat hozzák ki belőled. Iszonyúan rábaszol, ha velem próbálsz meg szórakozni! Világosan fejeztem ki magam?

Xavier megint ásított.

Ez nagyjából három éve ment már így, amióta az apja szerződtetett, közvetlenül azelőtt, hogy Xavier Los Angelesből New Yorkba költözött, de most már kezdett nagyon elegem lenni a kesztyűskéz-politikából.

– Szóval, te vagy az új PR-menedzserem... – dőlt hátra Xavier a székével, és simán feltette a lábát az asztalomra. Fehér fogsora szinte világított, és a szemében valami olyan ravaszság csillogott, amittől végigfutott a hátamon a hideg.

Nem kellett hozzá tíz másodperc, hogy megutáljam a legjobban fizető ügyfeletem.

– Nagyon gyorsan kapd le a lábad az asztalomról! És ülj úgy, mint egy normális felnőtt, ha képes vagy rá! – Az lehet, hogy Alberto Castillo a szokásos honorárium háromszorosát fizeti nekem azért, hogy vigyázzak a fiacskája jó hírére, de velem senki nem fog tiszteletlenül viselkedni a saját irodámban. – Különben máris mehetsz apucihoz magyarázkodni, hogy miért hajított ki

az irodájából a PR-menedzsered mindjárt az első napon. Ami talán negatívan befolyásolhatja a zsebpénzedet.

– Aha, szóval te is ez a fajta vagy! – Kicsit visszavett, de az apja említésére lefagyott a mosoly az arcáról. – Ilyen szabálysértés. Jól van. Kezdhettek volna mindjárt ezzel.

A kedvenc tollam ebben a pillanatban megrepedt a kezemben, olyan erősen szorítottam.

Nem vagyok babonás, de annyit azért így is sejtettem, hogy ez nem sok jót ígér a jövőbeni kapcsolatunkat illetően.

Jól sejtettem.

Időnként lazítottam kicsit a gyeplőn, hiszen mégiscsak a Castillo család volt a legjobban fizető ügyfelem, de attól még az volt a dolgom, hogy vigyázzak a hírnevükre, nem pedig az, hogy kinyaljam a seggüket.

Xavier már nagykorú. Felnőtt férfi. Legfőbb ideje, hogy úgy is viselkedjen.

– Ez elég húzósan hangzik – merengett. – Most komolyan, minden bulit, és minden egyes nőt? Akkor eléggé rám lehets kattanva.

A szenderegéből ébredő párduc kecsességével hagyta el az ágyat. Szürke melegítőnadrágja kicsit lecsúszott a csípőjén, felfedve aranybarna bőrét és a gondosan kidolgozott izmait, ami amúgy nem éppen jellemző olyasvalakire, aki a fél életét bulikban, a másik felét meg ágyban tölti.

Tetoválások bonyolult mintái kavarogtak csupasz mellkasán, a vállán és a két karján.

Ha nem ő lett volna, talán még meg is csodáltam volna ezt a nyers férfias szépséget, de ő volt. Xavier Castillo. Amikor majd bármi mást is tudok csodálni benne, mint azt, hogy mennyire elkötelezetten küzd bármilyen elköteleződés ellen, na, akkor fogok tudni újra sírni.

– Nyugi, Luna – nyugtázta egy vigyorral, ahogy az izmain legeltettem a szememet. – Nem mondom el a többi ügyfelednek, hogy én vagyok a kedvenced.

Olykor előfordult, hogy a rendes nevemen szólított. Más-kor egyszerűen csak Lunának hívott. Na nem mintha ez lenne a becenevem vagy a középső nevem, vagy bármilyen kapcsolatban is állna a Sloane-nal. Mindenesetre nem volt hajlandó megmondani, miért, úgyhogy idővel le is tettem róla, hogy kérdezzem.

– Mi lenne, ha most az egyszer képes lennél egy kis komolyságra? – kérdeztem. – Azt az estélyt apád tiszteletére adják.

– Eggyel több ok, hogy ne toljuk oda a képünket. Amúgy meg nehogy azt hidd, hogy őt annyira érdekli ez a díj – mondta Xavier továbbra is vigyorogva, de a szemében most mintha a veszély szikrája csillant volna. – Te is jól tudod, hogy nemsokára meg fog halni.

Ezek a szavak kiszívták a szobából az összes oxigént, miközben végig egymás szemébe néztünk. Az ő rendíthetetlen nyugalma sziklaszilárdan tartotta magát az én egyre erősödő frusztrációmmal szemben.

Castillóéknál az apa-fia kapcsolat elég rázósan alakult. Alberto Castillo engem viszont nem pszichoterapeutának szerződtetett, hanem arra, hogy ügyeljek a család jó hírére, vagyis ezekhez a személyes ellentétekhez nekem addig semmi közöm, amíg a zárt ajtók mögött vívják egymással kis csatáikat, és a nyilvánosság az egészből nem vesz észre semmit.

– Az emberek már így is azt pusmogják, hogy egy semmirekellő örökös vagy, aki egész életében abból fog megélni, amit a vagyonkezelőtől kap, mivel képtelen vagy felvállalni bármilyen felelősséget, amióta apádnál diagnosztizálták a betegséget. – Nem finomkodtam a szavakkal. – Ha pedig most még ezt az eseményt is kihagyod, amit direkt az ő tiszteletére szerveztek, ahol az év emberbarát vállalkozójaként ünneplik, akkor a média élve fog felzabálni.

– Úgyis folyton rajtam csámcsognak. Egyébként meg, mi az, hogy a *tiszteletére*? – vonta fel a szemöldökét. – Csak mert

évente kiállít néhány csekket pár milláról, amit simán leír az adóból, akkor már mindjárt ő a nagy emberbarát? Mindketten tudjuk, hogy egy ilyen elismerés lószart se ér. Bárki megkaphatja, akinek elég suskája van. Amúgy meg... – Karba tett kézzel a falnak támaszkodott. – Míkonosz sokkal szórakoztatóbb, mint egy ilyen hülye gála. Maradj inkább te is! A tengeri levegő jót tesz neked.

A francba! Jól ismertem ezt a hangnemet. Minden mozdulata azt üvöltötte, hogy „felőlem aztán pisztolyt is szoríthatsz a fejemhez, én akkor sem fogok engedni, mert látom, hogy ez téged feldühít”.

Istenem, hányszor játszottuk ezt már!

Fejben gyorsan sorra vettem a lehetőségeimet.

Nem azért tartok ott a karrieremben, ahol, mert folyton vesztes csatákat vívtam. Estére, ha törik, ha szakad, nekem Londonban *kell* lennem, márpedig ahhoz most már tényleg indulnunk kell. Az ottani találkozómat nem fújhatom le, ha viszont Xavier itt marad Görögországban, akkor a munkám megköveteli, hogy én is itt maradjak vele, és vigyázzak rá.

Mivel arra most nem volt idő, hogy a büntudatára apelláljak, fenyegetőzzek, vagy észérvekkkel próbáljam meggyőzni, egyetlen lehetőségem maradt.

Alkut kötök.

Én is karba tett kézzel álltam, pont úgy, mint ő.

– Na, jó! Mondd!

Felvonta a szemöldökét.

– A feltételedet – mondtam. – Mi az az egyetlen dolog, amit cserébe kérsz azért, ha most szépen eljössz velem a díjátadó ünnepségre? De előre szólok, szex, drog és bármilyen illegális tevékenység nem játszik. Ezen kívül viszont bármiről hajlandó vagyok tárgyalni.

Hunyorogva nézett rám. Nem számított arra, hogy ilyen gyorsan beadom a derekamat, és nem is tettem volna, ha nyolcra nem kellett volna Londonba érnem. De mivel ezt

a találkozót tényleg nem hagyhattam ki, úgy döntöttem, al-
kut kötök, ha kell, az ördöggel is.

– Oké... – mondta mosolyogva, és az arcán megjelentek
a gödröcskék, bár azért a gyanakvás sem tűnt el teljesen. – Ha
már ennyire engedékeny vagy, én is az leszek. Szeretnék egy
kis nyaralást.

– Te mást se csinálsz, folyton csak nyaralsz.

– Nem magamnak. Neked – lökte el magát a faltól, majd
lassú, megfontolt léptekkel áthaladt a szobán, és pár centivel
előttem megállt.

– Elmegyek a ma esti gálára, ha megígéred, hogy utána
nyaralsz velem egyet. Három hét Spanyolországban. Semmi
meló, csak szórakozás.

Ezen annyira ledöbbsentem, hogy beletelt pár másodperc-
be, mire meg tudtam szólalni.

– Mi? Azt akarod, hogy három hét szabadságot vegyek ki?

– Azt.

– Neked elment az eszed.

Hat éve, amióta elindítottam a vállalkozásomat,
a Kensington PR-t, mindössze két olyan nap volt, amikor
nem dolgoztam. Egyszer a nagymamám temetésére mentem,
a második pedig, amikor tüdőgyulladással bevittek a kórház-
ba (ezért nem kell télvíz idején kisestélyiben paparazzókat
kergetni az utcán). De a telefonom akkor is nálam volt, úgy-
hogyz az e-mailekről nem maradtam le.

Nekem a munka az életem. Tulajdonképpen egy vagyok
a munkámmal. Már attól is felfordult a gyomrom, ha bele-
gondoltam, hogy akár csak egy percre is fel kell hagynom
vele.

– Ez az ajánlatom! – vonta meg a vállát Xavier. – Te dön-
tesz.

– Felejtsd el! Ez képtelenség.

– Oké – fordult megint az ágy felé. – Akkor én most szépen visszafekszem egy kicsit. Nyugodtan maradj itt, vagy repülj haza. Ahogy tetszik. Nekem mindegy.

Szinte hallottam, ahogy csikorognak a fogaim.

A kis szemétláda! Tudja jól, hogy nem repülök haza, nem fogom itt hagyni, hogy a távollétemben valami marhaságot csináljon nekem. Amilyen az én formám, ez képes még ma este nyilvános orgiát rendezni a tengerparton, csak azért, hogy tutira mindenki azon csámcsogjon, hogy nem vett részt a gálán, amikor pedig ott lett volna a helye.

A faliórára pillantottam. Negyedórán belül el kell indulnunk, különben nem érünk oda.

Ha nem lett volna az a találkozőm este nyolckor Londonban, akkor talán... de így... a francba!

– Két napig bírom – mondtam. Egy hétvégébe talán csak nem halok bele, nem igaz?

– Két hét.

– Egy hét.

– Legyen – mondta, és megint kiültek az arcára a gödröcskék. Abban a pillanatban rájöttem, hogy behúzott a csöbe. Direkt indított sokkal hosszabb idővel, hogy az alku végén az legyen, amit eredetileg is akart.

De most már eső után köpönyeg! A kezét nyújtotta, nekem pedig nem volt más választásom, mint elfogadni az egy hetet. Amit én ajánlottam.

Ez volt a legbosszantóbb Xavierben. Hogy volt esze, csak hülyeségekre használta.

– Na, azért nem kell úgy nézni rám, mintha most nyírtam volna ki a kedvenc halacskádat – mosolygott. – Elmegyünk kicsit lazulni. Tök buli lesz! Majd meglátod.

Fagyos pillantásomat látva még szélesebb vigyor ült ki az arcára.

Egy hét Spanyolországban az egyik általam legkevésbé kedvelt emberrel a bolygón. Igaz is. Mi baj lehet ebből?

2. FEJEZET

Xavier

Semmi sem dobta fel jobban a napomat, mint amikor felhúzhattam Sloane-t. Totál kiszámítható volt, olyan látványosan tudott dühbe gurulni, és egyszerűen imádtam, amikor a jégkirálynős maszkja annyira leolvadt róla, hogy megpillanthattam alatta az igazi énjét.

Nem túl gyakran fordult elő, de ha sikerült eljutnom vele addig a pontig, azt a képet mindig gondosan eltettem abba a mentális fiókomba, ahol minden vele kapcsolatos emléket őrzök.

– Aha, szóval te is ez a fajta vagy! – Gyors pillantással felmértem az új PR-menedzserem szoros kontyát és a testére szabott ruháját. – Ilyen szabálymániás. Jól van. Kezdheted volna mindjárt ezzel.

Na, az a kökemény nézés, amit erre kaptam, szerintem egy egész háztömböt is simán romba döntött volna.

Amúgy, ha tárgyilagos akarok lenni, Sloane volt az egyik legszebb nő, akivel valaha találkoztam. A szeme kék, a lába

hosszú, az arca szimmetrikus... Michelangelo sem faraghatott volna szebb női idomokat.

Kár, hogy a humorérzék kimaradt belőle.

Biztos valami elmés válasszal reagált, de arra már nem is figyeltem.

Az apám meg elmegy a picsába, hogy belekényszerített ebbe a hülyeségbe! Ha nem lenne az a rohadt örökség, biztos elküldeném melegebb éghajlatra.

Az ilyen PR-menedzserek igazából csak bébiszitterek. Én pedig rohadtul nem akartam bébiszittert, meg nem is volt rá szükségem. Amúgy meg, bármennyire is kellemes volt külsőre, egyből tudtam, hogy Sloane durván az agyamra fog menni.

Ez volt az első benyomásom. Aztán az iránta érzett kezdeti ellenszenvem idővel valahogy kifulladt, és csak a kíváncsiság maradt utána, vagy... a francba, nem is tudom. Talán vonzalom? Frusztráció?

Mindenesetre jóval bonyolultabb érzelmek, mint a sima ellenszenv.

Nem tudom, mikor fordult a kocka, de azt kívántam, bár csak visszamehetnék az időben, hogy *visszaállítsam* az eredeti felállást. Mert ezerszer inkább utálnám, mintsem hogy rákattanjak.

– Húzd ki magad! – mondta Sloane, és közben egy pillanatra sem vette le a szemét a felénk igyekvő fickóról. – Ez itt egy elegáns estély, nem tengerparti buli. Legalább *csinálj úgy*, mintha szívesen lennél itt.

– Ugyan! Pia van bőven, és egy gyönyörű nő áll mellettem. Még jó, hogy szívesen vagyok itt! – vigyorogtam. Bár a dumámnak csak az első fele volt igaz.

A pillantásom elég gyorsan siklott végig rajta ahhoz, hogy ne tűnjön fel neki, de azért ahhoz elég hosszú ideig tartott, hogy beégjen a látvány az agyamba. Bárki másan dögunalmasnak találtam volna ezt az egyszerű fekete ruhát, de Sloane

szerintem egy vászonzsákban is simán lemosott volna mindenkit a parketttről.

A selyem lágyan ölelte vékony testét, kiemelve hibátlan bőrének hamvasságát, és felfedte bódítóan csupasz vállát. A haját most a szokásosnál valamivel divatosabb kontyba fogta, kiegészítőként csak egy parányi csepp alakú gyémánt fülbevalót viselt, és a sminket sem vitte túlzásba. Nyilván nem akart kitűnni, inkább csak el akart vegyülni a tömegben, de erre nagyjából annyi esélye volt, mint drágakőnek a kavicsok között.

Őszintén szólva nem számítottam rá, hogy belemegy a közös nyaralásba. Persze, reméltem, hogy így lesz, de azt is tudom, hogy mennyire a munkájának él, ráadásul ez a gála nem is volt *akkora* durranás. Csak egy sima estély apám tiszteletére, szóval nem a Legacy Ball vagy egy királyi esküvő.

Képes volt lemondani egy hét értékes munkaidőről, csak azért, hogy én ma itt megjelenjek? Ez valahogy nem akart összeállni, de hát... ajándék lónak ne nézd a fogát, nem igaz?

Már egy ideje égtem a vágytól, hogy lekapcsoljam Sloane-t a melóról. Annyira feszült volt, hogy komolyan attól féltem, egyszer felrobban, márpedig én nagyon nem akartam a közelben lenni, amikor ez megtörténik. Rohadtul ráfért már egy kis lazítás. Ráadásul egy ilyen kis utazás remek alkalom arra, hogy leengedje a haját (szó szerint, és átvitt értelemben is), szóval hogy belazuljon, és kicsit kirúgjon a hámból. Nem kis összeget lennék hajlandó *fizetni* érte, hogy láthassam, ahogy csak úgy heverészik a tengerparton, mint egy normális ember, és nem épp leüvölti valakinek a fejét a telefonban.

Egy szó, mint száz: Sloane Kensingtonra jobban ráfért a lazítás, mint bárki másra, akit ismertem, nekem pedig csak annyi kellett, hogy...

– Xavier! – lépett eléм Eduardo, apám legjobb barátja és a Castillo Group jelenlegi megbízott vezérigazgatója. Erősen vállon veregetett, ezzel mindjárt félbe is szakította a gondo-

latmenetemet, mielőtt még veszélyes területre tévedtem volna. – Nem is tudtam, hogy itt leszel, *mijo*.

– Én se – mondtam szárazon. – Örülök, hogy látlak, *tío*.

Ugyan nem voltunk vérrokonok, mégis olyan volt nekem, mintha a nagybátyám lett volna. Apámmal gyerekkori jó barátok voltak, mindig is ő volt az egyik legmegbízhatóbb tanácsadó, mielőtt apám lebetegedett. Jelenleg ő ült a kormánykeréknél, amíg az igazgatótanács döntést nem hozott arról, megvárják-e, hogy apám felépül, vagy új vezérigazgatót választanak.

Aztán Eduardo Sloane-hoz fordult, és jó kolumbiai szokás szerint két pusztit nyomott az arcára.

– Sloane, nagyon szép vagy ma este! – mondta. – Gondolom, neked köszönhetjük, hogy ez a kis lóköető megjelent itt. Nem könnyű vele, mi? Kiskorában is *pequeño torónak* hívtuk. Makacs, mint egy kis bika!

Sloane arcán profi mosoly jelent meg.

– Ez a munkám. Nekem ez nem fáradság.

Ugyanolyan jól hazudik, mint én.

Hármasban elbeszélgettünk még egy kicsit, aztán egy másik vendég elrabolta tőlünk Eduardót. Ő veszi át apám nevében az „Év filantrópja” díjat, mivel én nem voltam hajlandó megtenni, de ahogy így elnéztem, itt mindenki inkább üzletről társalgott, mintsem a jótékonyág fontosságáról.

Jellemző.

Láttam, hogy Sloane megint lopva az órájára pillant, ahogy az asztalunkhoz mentünk.

– Már vagy tizedszer nézted meg az órát, amióta bejöttünk – mondtam. – Ha ennyire le akarsz lépni, hagyjuk a fenébe ezt az unalmas ceremóniát, és rúgjunk be a bárban.

– Nem fogok itt berúgni. De ha annyira érdekel, egy órán belül találkozóm van. És nagyon remélem, hogy a távozásom után is képes leszel normálisan viselkedni. – A hangja laza volt, de láttam, hogy az arca és a válla is elég feszült.

– Ilyen későn még találkozol valakivel? Itt, Londonban?
– Pont elfoglaltuk a helyünket, amikor az est házigazdája fel-
lépett a színpadra, és mindenki tapsolni kezdett. – Csak azt
ne mondd, hogy randid van!

– Ahhoz neked semmi közöd – vette kézbe az ékes betűk-
kel írott menükártyát, és valószínűleg azt nézte, hogy vala-
melyik ételben van-e dió. Sloane, nem tudom, miért, de ki
nem állhatta a diós ételeket (pedig nem volt allergiája, ennek
utánanézttem).

– Csak meglep, hogy egyáltalán van időd randizni. – Az
est házigazdája belevágott a köszöntőbe. Az eszem azt súg-
ta, hogy kattanjak le a témáról, de képtelen voltam. Hiába,
Sloane-ban volt valami, amitől a józan eszem folyton lekap-
csolt. – És ki a szerencsés?

– Xavier! – tette le a menükártyát, és mélyen a szemembe
nézett. – Ezt most inkább hagyjuk, jó? Ugye nem akarsz
megint eljátszani azt, ami Cannes-ban történt?

Erre csak a szememet forgattam. Igen, Cannes-ban *egy-
szer*, egyetlenegyszer rajtakaptak, hogy bealudtam egy ilyen
nagy díjátadó beszéd alatt. Aztán persze megint én voltam
a rosszfű. Az még nem jutott eszébe senkinek, hogy ha ezek
az estélyek nem lennének ilyen baszott unalmasak, akkor ta-
lán könnyebben ébren tudnék maradni?

Ez a baj, hogy manapság az emberek nem tudnak rende-
sen szórakozni! Mert ki az isten akar ilyen béna liftzenét hall-
gatni, meg ugyanazokat az unalmas italokat vedelni minden
tetves gálán? Senki. Ha egy kicsit is érdekelne ez az egész, tuti
elbeszélgetnék a szervezőkkel, de nem érdekel.

Aztán a felszolgálók kihordták az ételeket, de én nem fog-
lalkoztam vele, inkább kértem még egy üveg pezsgőt, miköz-
ben az ünnepség folytatódott.

Nem figyeltem tovább a beszédre, inkább azon töpreng-
tem, vajon milyen pasival randizik Sloane. Amióta ismerem,

még soha nem beszélt pasikról meg randevúkról, bár nyilván van valakije.

Persze, iszonyú harapós tud lenni, ugyanakkor szép, okos, meg még sikeres is. Most is jó pár pacák pislantgatott ide a környező asztaloktól.

Felhajtottam a pezsgőt, aztán addig bámultam az egyiket, amíg végre elvörösödött és volt szíves elfordulni. Oké, hogy Sloane nem úgy volt itt velem, de akkor se bámulják már! Hiszen mégiscsak velem van itt. Most tényleg, ennyi jóérzés sem szorult ezekbe?

A teremben hirtelen hangos tapsvihar tört ki. Eduardo felállt a helyéről, ebből jöttem rá, hogy épp most jelentették be, hogy apám kapta meg az „Év filantrópja” címet.

– Tapsolj! – mondta Sloane anélkül, hogy egyáltalán rám nézett volna. Az arcán feszes mosoly ült. – Az egyik kamera téged vesz.

– Folyton engem vesznek... – mondtam, de azért félgőzzel tapsoltam Eduardónak, de csakis Eduardónak.

– Hatalmas megtiszteltetés számomra, hogy ma este Alberto nevében én vehetem át ezt a díjat – mondta. – Mint tudják, oly régóta barátom és üzlettársam, hogy meg sem tudom mondani, hány éve már...

Sloane megint az órájára pillantott, aztán, amikor Eduardo befejezte a szerencsére nem túl hosszú beszédét, összeszedte a holmiját.

– Máris lelépsz? – dőltem hátra. – Még csak ötven perc telt el, nem egy teljes óra.

– A forgalmat nem lehet kiszámítani. Nagyon remélem, hogy normálisan fogsz viselkedni! – mondta szigorúan.

– Amint kilépsz az ajtón, valamelyik vendég képébe lötytyintem a piámat, és rávetem magam a zenepultra – mondtam. – Biztos nem akarsz itt maradni?

Nem tűnt úgy, hogy viccesnek találja a dumámat.

– Oké, de akkor lőttek az egyezségünknek! – mondta határozottan. – Valamikor az éjszaka folyamán majd jelentkezem.

Azzal diszkréten elslisszolt a kijárat felé. Annyira néztem, ahogy távolodik, hogy észre sem vettem Eduardót, aki közben odajött az asztalhoz, és a vállamra tette a kezét.

– Ráérsz egy kicsit? Valamit meg kellene beszélnünk.

– Persze. – Most, hogy Sloane lelépett, nekem bármi jó, csak ne kelljen itt ücsörögnöm ezzel az unalmas bandával.

Követtem Eduardót az előcsarnokba. A díjátadás után a vendégek szépen iszogattak és beszélgettek tovább, a kutya sem foglalkozott velünk.

– Gondoltam, felhívlak, de talán így személyesen mégiscsak jobb – kezdte Eduardo, akinek ezúttal, hogy már nem fotózták, nem volt ott a mosoly az arcán, és ettől a komolyságtól hirtelen megugrott a pulzusom. – Nézd, Xavier...

– Hadd találjam ki. Az apám.

– Nem. Illetve, de. Csak... – Eduardo az arcát dörzsölgette. Egyáltalán nem volt jellemző rá ez a határozatlanság. – Szóval az állapota stabil. Abban nincs változás.

Nem tudom, hogy a megkönnyebbülés vagy a csalódás oldotta-e a csomót a mellkasomban. Azt sem tudtam, hogy milyen hírnek örültem volna jobban...

– Ami azt jelenti, hogy nem rosszabb, de nem is jobb – folytatta Eduardo. – Te viszont már hónapok óta nem látogatod meg. Pedig lehet, hogy jót tenne neki. Tudod, az orvosok azt mondják, ha látja, hogy a szerettei ott vannak körülötte...

– Hát ez az! A szerettei. Mivel pedig az anyám nem lehet vele, hát, így járt.

Az egyetlen ember, aki valaha is fontos volt az apámnak, az az anyám volt.

– De mégiscsak az apád! – sziszegte a tiszteletbeli nagybátyám. – *Deja de ser tan terco. Haz las paces antes de que sea demasiado tarde. – Ne legyél már ilyen fafejű! Békülj ki vele, mielőtt még túl késő lenne.*

– Nem nekem kell kibékülnöm vele! – mondtam. Nem tudom, hányszor lehet megpróbálni valamit, mielőtt a józan ész azt mondja, hogy elég, de én már évekkkel ezelőtt elértem azt a pontot. – Mindegy, köszi, hogy szóltál, de nekem most mennem kell.

– Xavi...

– Jó utat hazafelé! – mondtam még búcsúzóul. – És üdvözlök mindenkit.

– Mégiscsak a családi vállalatról van szó! – szólt még utánam Eduardo. De egyáltalán nem tűnt lelkesnek. Csak azért vállalta el átmeneti jelleggel a vezérigazgatói pozíciót, mert én visszautasítottam, és tudtam, hogy valahol még mindig reménykedik benne, hogy egyszer csak „megjön az eszem”, és továbbviszem a céget. – Nem futhatsz el örökké előle!

Mentem tovább. Még csak nem is lassítottam.

A díjátadással a gála lényegében véget ért, ami azt jelentette, hogy ha most lelépek, azzal nem rúgom fel a megállapodásomat Sloane-nal.

Ahogy eszembe jutott, hogy ő most épp valami marhával randizik, nem különösebben tett jót az amúgy is elcseszett hangulatomnak.

Általában próbáltam a dolgok jó oldalát nézni, de a faszm, néha azért én is sajnálhatom magam, nem?

Kikértem a kabátomat a ruhatárból, és beültem az épület előtt sorakozó fekete taxik egyikébe.

– A Neonba – adtam meg a város legmenőbb új éjszakai klubjának nevét. – Száz fontot adok, ha negyedórán belül odaérünk.

A taxi elindult, én pedig csak bámultam az éjszakai London fényeit, és alig vártam, hogy a pia kimossa Eduardót, az apámat és egy bizonyos PR-menedzser arcát az agyamból, aki az ébren töltött pillanataimban sokkal jobban foglalkoztatott, mint kellett volna.

3. FEJEZET

Sloane

A zebránál a piros lámpa bambán bámult rám. Nem foglalkoztam vele. Elszánt léptekkel átvágtam az útesten, és még csak egy vállrándításra sem méltattam a közeledő teherautó dudálását.

Már így is késésben voltam, és ha nem vehetem le egyhamar ezt a cipőt, a lábamban sajgó fájdalomtól úgyis gyorsabban elpatkolok, mint hogy egy kocsi el tudna ütni. A tízcentis túsarkúm egyébként tényleg jól nézett ki, de máhára nem arra találták ki, hogy az ember átbumlizzon benne a fél városon.

Sajnos Londonban szokás szerint óriási volt a dugó, úgyhogy miután már vagy húsz perce álldogáltunk ugyanabban az utcában, kiszálltam a taxiból, és gyalog indultam tovább.

Mire eljutottam a szállodáig, a ruhám teljesen rátapadt a testemre az izzadságtól, és a lábamat is alig éreztem, de minden különösebb nehézség nélkül feljutottam a luxuslakosztályba (ha nem számítjuk, hogy a többi vendég rémült pillantásokat vetett rám).

Könyörgök, legyél ébren!

Bekopogtam. A szívem a torkomban dobogott.

Jaj, csak legyél ébren! Könyörgök...

Hatalmas kő esett le a szívemről, amikor a következő pillanatban megjelent az ismerős kerek arc az ajtóban.

– Hát itt vagy! – mondta Rhea, és máris aggódva nézte a folyosót, mintha attól tartana, hogy George és Caroline bármely pillanatban megjelenhet. Minden egyes üzenettel, amit nekem küldött, azt kockáztatta, hogy kirúgják az állásából, de végül is mindketten tisztában voltunk a rizikóval. – Azt hittem, már nem is jössz!

– Nagy volt a forgalom, ezért késtem, de a világért sem hagynám ki! – mondtam, miközben levettem a cipőmet, és hangosan felsóhajtottam. *Na, így már sokkal jobb.*

Rhea hozott valamit, amivel gyorsan megtöröltem vérző lábamat, és csak azután mentem be a nappaliba. Elszorult a szívem, amikor megláttam az aprócska, földön ülő alakot. Épp tévét nézett, méghozzá egy balerinás rajzfilmet. Mindig is imádta a táncot és a sportot.

Nekem háttal ült ugyan, de a hatodik érzéke biztos meg-súgta neki, hogy itt vagyok, mert abban a pillanatban megfordult, ahogy beléptem a szobába.

– Sloane! – ugrott talpra, és már rohant is felém. – Hát megjöttél?

– Szia, Penny! Még jó! – Lehajoltam, és szorosan magamhoz öleltem. Istenem, rengeteget nőtt azóta, hogy utoljára láttam!

Arcát erősen a hasamhoz nyomta, és ha tudnék sírni, akkor most biztosan folytak volna a könnyeim, amilyen szorosan belém kapaszkodott. Szinte biztos, hogy Rheán kívül ma még senki nem ölelte meg.

A dadus magunkra hagyott bennünket, hogy nyugodtan beszélgethessünk, én pedig nagy nehezen kihámoztam magam az öleléséből, és előkotortam az ajándékát a táskámból.

– Boldog születésnapot, Pen! Ezt neked hoztam!

A féltestvérem szeme felcsillant. Átvette az ajándékot, és óvatosan kicsomagolta, nehogy eltépje az ezüstcsíkos papírt.

A szülei Penelopénak szólították, mindenki más Penynek, de nekem csak Pen volt. Ő volt az én kishúgom, akiről azelőtt nem is tudtam, hogy mennyire szükségem van rá. Ő volt az egyetlen, aki megsíratott, amikor leléptem, az egyetlen Kensington, akit még mindig családtagnak tekintettem, amióta a nagymamám meghalt.

Nagy nehezen sikerült kicsomagolnia az ajándékot, és muszáj volt mosolyognom, amikor örömeiben felsikított:

– Az új American Sports baba! – szorította magához a számára oly kedves játékot. – Ezt meg hogy szerezted?

– Ismerek pár embert. A nővéred nagyon menő ám! Ugye tudod? – ugrattam.

Ez a limitált kiadású baba a világ egyik legkeresettebb játéka volt. Csak két tucat készült belőle, de Vivian barátnőm férje nem ismer lehetetlent, és beszerezett nekem egyet Pen születésnapjára.

Persze, nem játszhat bárki előtt vele, de annak is megvan az előnye, ha az embert kicsit elhanyagolják a szülei, mégpedig az, hogy nem veszik észre vagy legalább nem kérdezik meg, hogy mégis honnan szerezte a játékot.

– Na, és milyen érzés kilencévesnek lenni? – ültem le mellé a földre. – Jövőre már kétszámjegyű leszel.

– Borzalmas. Nemsokára olyan öreg leszek, mint te... Ne már... – nevetett fel hisztérikusan, amikor jól megcsiklandoztam az oldalát. – Elég! Jól van! Bocsánat! Visszavonom! – lihegte. – Nem is vagy *olyan* öreg!

– Na azért! Így jár, aki sértegetni mer engem! – mondtam, de abbahagytam a csiklandozást, nem akartam, hogy nagyon megerőltesse magát. Erre folyton nagyon kellett figyelnem. És nem is volt mindig egyszerű. Mert egyrészt úgy akartam kezelni, mint bármilyen normális gyereket, ugyanakkor tud-

tam, hogy ő nem az, legalábbis a fizikai állóképesség szempontjából biztosan.

Két évvel ezelőtt diagnosztizáltak nála krónikus fáradtság szindrómát egy szokatlanul hosszú betegség után. E betegség főbb tünetei a kimerültség, az alvászavar, valamint időnként ízületi és izomfájdalom. Egyelőre nincs széles körben elfogadott gyógymódja, sőt, még a kezelés terén is csak tapogatóznak az orvosok. Az okát sem tudták egyértelműen meghatározni, bár gyanították, hogy a hosszú betegség kezdte az immunrendszerét. Mindenesetre egyelőre csak tüneti kezeléssel tudtak előállni.

Mivel nem létezik még általánosan elfogadott gyógymód, a krónikus fáradtság szindróma ezrével vonzza a sarlatánokat, akik mindenféle speciális vitaminokat és különböző csodaszereket kínálnak. Pen szüleit is rendesen lehúzták már az ilyen csodadoktorok, hiszen éveken át reménykedtek benne, hogy talán csak lesz valami, ami beválik. De nem így lett. Végül aztán feladták, és megoldották, hogy mindig legyen vele valaki otthon, aki vigyáz rá, addig sem nekik kell foglalkozniuk vele.

Szerencsére Pen esetében a betegség nem kimondottan súlyos, a mindennapokban egész jól elboldogul, de nem sportolhat, sőt még csak iskolába sem járhat úgy, mint a vele egykorú gyerekek. Rosszabb napokon a járás is nehezere esik. Jelenleg tehát magántanulóként otthon tanul, és Rhea folyamatosan, vagyis a nap huszonnégy órájában itt van vele, mert soha nem lehet tudni, hogy az állapota nem súlyosbodik-e.

– Csináltam neked valamit! – mondta Pen, és hirtelen úgy tűnt, mintha kifulladt volna, de aztán az aggodalmam mindjárt alább is hagyott, amikor odalépett a dohányzóasztalhoz, és rögtön vissza is fordult. Éreztem, hogy egy csomó kezd megkeményedni a torkomban. Ma jó napja van. Még szép, hiszen ez a születésnapja. – Nézd, egy barátságkarkötő!

– mondta, és óvatosan a tenyerembe helyezte az ékszert. – És nézd! Nekem is van egy ugyanilyen.

Egyszerű kis gyöngyös karkötő volt, benne öt szívvvel. Az övében a szívek rózsaszínűek voltak, az enyémben kék.

A gombóc mintha felment volna a torkomból az orrom mögé.

– Ez gyönyörű! Köszönöm, Pen! – csúsztottam a csuklómra. – De ma te vagy az ünnepelt! Ma neked kellene ajándékokat kapnod, nem pedig másoknak osztogatnod. – Már csak azért sem, mert egy ilyen kis ékszer elkészítése őt valószínűleg annyira kimerítette, hogy utána órákig csak feküdni bírt.

– Igen, de a te születnapodon soha nem találkozunk – mondta halkan.

Ez sajnos igaz. Minden évben csak egyszer-kétszer látjuk egymást, amikor Rhea be tud csempészni hozzám. Hiába, az én családomba épp elég rosszindulat szorult ahhoz, hogy inkább zárnák be Pent egy páncélterembe, mintsem hogy megengednék, hogy meglátogassam. Én meg voltam annyira büszke, hogy nem kértem bocsánatot olyasmiért, ami nem az én hibám volt. Noha párszor már megfordult a fejemben. De egyszerűen képtelen voltam megtenni. Még Pen kedvéért sem.

– Hát, most legalább együtt vagyunk – mondtam, elhessegetve a komor gondolatokat. – Mihez lenne kedved? Megnézhetünk egy filmet, vagy játszhatunk az új babáddal...

– Nézzük meg a Blackcastle–Holchester meccset! – nézett rám Pen nagy őzikeszemekkel. – Légysziiii!

Ami engem illet, én aztán nem voltam oda a fociért, de ő imádta, úgyhogy belementem. Amúgy ez a mérkőzés az év elején elég nagy port kavart, mert ez volt az első alkalom, hogy Asher Donovan, a Premier League üdvöskéje immár a Blackcastle csapatát erősítette, és a korábbi klubcsapata ellen lépett pályára.

Xavier mellett Asher volt a másik legzűrösebb ügyfelem. Pen viszont teljesen odáig volt érte. Pár éve, amikor megtudta, hogy a menő focista engem szerződttetett PR-menedzsernek, úgy visított örömeiben, hogy majd beszakadt a dobhártyám.

Apropó, Xavier...

Amíg Pen bekuckózta magát mellettem, és ámulattal nézte a meccset, én gyorsan előkaptam a mobilomat, hogy ránézzek a legújabb társasági pletykákra. Láttam, hogy az egyik pasi, akivel korábban randiztam, küldött egy üzenetet, amiben azt kérte, hogy találkozzunk megint – hiába, egyesek nem értik a finom célzásokat –, de most nem foglalkoztam vele, inkább gyorsan átfutottam a híreket.

Minden ügyfelemmel kapcsolatban jött figyelmeztetés, ha valahol megemlétték őket, de igazából csak két név volt, melyek miatt az egekbe szökött a vérnyomásom, ha felbukkantak a képernyőn. Egyikük monogramja: XC.

Semmi. *HelYES*. Eszerint jól viselkedik. Komolyan mondom, szerintem Rheának könnyebb dolga van Pennel, mint nekem Xavierrel.

Pennel nem dumáltunk, amíg tartott a meccs, de nem is volt rá szükség. Noha nem valami gyakran találkoztunk, ha együtt voltunk, abban az volt a legjobb, hogy egyszerűen csak jól éreztük magunkat. Persze volt olyan is, hogy megállás nélkül beszélgettünk. Máskor viszont csak békés csendben üldögtünk, és néztünk valami filmet.

Aztán fél óra múlva a pulzusom hirtelen megugrott az aggodalomtól, ahogy ránéztem. Sápadt arc, üveges szemek... Tudtam, hogy ez nem jelent jót.

– Nyugi, jól vagyok – mondta, amikor behívtam Rheát. A szakavatott ápoló rögtön ott termett, és láttam az arcán, hogy ő is aggódik. – Maradj még! – szorította meg Pen a kezemet. – Olyan ritkán találkozunk.

De hiába. Az utolsó szavakat már szinte csak suttogva bírta kimondani. Késő volt már, és az ébrenlét nagyon kifá-

raszította. Nem is vitatkozott tovább, amikor búcsúzóul még adtam egy puszit a homlokára.

– Nemsokára eljövök megint – mondtam még gyorsan.
– Megígérem!

Szívesen maradtam volna még vele, de tudtam jól, hogy Pen egészsége most mindennél fontosabb.

Rheával bevittük a hálósobába, ahol egy pillanat alatt álomba zuhant. Reméltem, hogy átalussza az egész éjszakát. Mert ha nem, akkor holnap nagyon nehéz napja lesz.

Elsimítottam a haját az arcából, és éreztem, ahogy az érzelmek kaparják a torkomat. Megint egy találkozás, amely túl hamar ért véget. Soha nem tudtunk annyi időt együtt tölteni, amennyit szerettünk volna, de legalább találkozhattunk. Jelen körülmények között ennek is örülnöm kellett.

– Jó, hogy láthatott téged – mondta Rhea, miután visszamentünk a nappaliba. – Mr. és Mrs. Kensington nem sok időt töltöttek vele, mielőtt elmentek szórakozni.

Hát persze. Apámnak és mostohaanyámnak felettébb kínos, hogy Pen egészségi állapota olyan, amilyen, ezért amennyire csak lehet, igyekeznek távol tartani a nyilvánosságtól.

– Köszönöm, hogy szóltál – mondtam. Rhea a múlt héten hívott fel, hogy ma este Londonban lesznek. George és Caroline egy vacsorára voltak hivatalosak, így elég széles időkeretem volt, hogy találkozhasak Pennel. – Tényleg nagyra értékelem, hogy ilyen...

– ...most komolyan, szerinted ez nem *borzasztó*? – hallottam meg egy ismerős hangot odakintről. A gyomrom egyből görcsbe rándult. – De tényleg, George, én még az életben nem ettem ennél rosszabb homárt!

Rhea és én elkerekedett szemmel bámultunk egymásra.

– Azt hittem, hogy még legalább két óra, mire visszajönnek... – mondta, és a szája remegni kezdett. – Ha meglátanak...

Akkor nekünk annyi! Rhea úgy szerette Pent, mintha a saját gyermeke lett volna. Ha most ezért kiteszik a szűrét, az nagyon lesújtaná, arról nem is beszélve, hogy én sem láthatnám többé Pent...

Gyerünk, csinálj már valamit! Vezérigazgatók és mindenféle celebek óriási pénzeket fizetnek nekem azért, hogy kihúzzam őket az ilyen szorult helyzetekből, de most mintha gyökeret eresztett volna a lábam. Mintha egy színészt néztem volna, aki engem játszik egy szállodai szobában, miközben az igazi éneket magába szippantotta a nem kíváncsi emlékek sötét alagútja.

Úgy érzem magam veled, mintha egy jégtömbbel randiznék... Még csak azt sem tudom, hogy kedvelsz-e egy kicsit is...

Most komolyan, csodálkozol, hogy ezt csinálta?

Ha csak egy kicsit is izgatna, akkor sírnál vagy legalább mutatnál valamilyen érzelmet.

Ez így már tényleg nagyon kínos, Sloane.

Ha most kimész azon az ajtón, akkor soha többé nem jöhetsz vissza!

A nyomás egyre erősödött a szemem mögött, mintha kétségbeesetten keresne valamilyen kiutat. De hiába. Most sem talált semmit.

Hallottam, ahogy a lakosztály ajtaja előtt pittyen a kártyaleolvasó.

Mozogj már! – üvöltötte egy hang a fejemben. – Te tényleg ekkora hülye vagy? Le akarsz bukni?

Az ajtó halk kattánása végre kizökkentett a transzból, és a másodperc törtrésze alatt válságkezelő üzemmódba kapcsoltam.

Gondolkodni nem volt idő. Csak felkaptam vérfoltos cipőmet, gyorsan benéztem még a nappaliba, hogy nem hagytam-e valami árulkodó nyomot, és miután megelégedve nyugtáztam, hogy nem, egyszerűen bebújtam a mennyezet-től a padlóig érő vastag függönyök mögé.

Abban a pillanatban nyílt az ajtó, és még egy pillantást vethettem egy ősz hajú alakra, mielőtt végleg eltűntem a vastag vörös bársony mögött, és megtöröltem izzadt tenyeremet.

Arról nem volt szó, hogy ma összefutok a családommal. Mentálisan nagyon nem voltam felkészülve erre, és bár nem mondhatnám, hogy különösebben vallásos vagyok, ott helyben nekiálltam fohászkodni, hogy legyenek annyira fáradtak, hogy ne legyen kedvük semmi máshoz, csak ahhoz, hogy rögtön aludni menjenek.

– A szokásos helyünkre kellett volna mennünk! – Caroline hangja ugyanúgy pattogott, mint a magas sarkúja a padlón. – Hiába, ez van, ha az ember esélyt ad a feltörekvő sztárocskáknak, George. Az ilyenek csak a legkritikább esetben hozzák a várt színvonalat.

– Igen, igazad van – töltötte be a teret apám mély, ismerős hangja. Akár a mennydörgés. Pont, mint kiskoromban, amikor egyszer egy péntek este rajtakapott, hogy egy könyvvel és egy zseblámpával bújtam ágyba. Egyszerre volt megnyugtató és aggasztó, és vad erővel támadta azt a falat, amelyet réges rége emeltem a lelkem köré, mígnem végül csak átjutott rajta a nosztalgia egy apró szilánkja.

Évek óta nem hallottam ezt hangot élőben.

– Legközelebb a klubba megyünk – mondta. – Rhea, hívja fel a szobaszervizt, legyen szíves. Alig ettünk valamit az étteremben.

– Igen, uram.

– És miért nincs elhúzva a függöny? – kérdezte Caroline egyre hangosabban. – Tudod, hogy sötétedés után azonnal be kell húzni. Az isten tudja, ki leskelődik ebben a pillanatban is.

Senki, mert a tizenkettedik emeleten vagyunk, és közel s távol nincs még egy ilyen magas épület a környéken.

A fejben adott frappáns válaszom ellenére egyre erősebben éreztem a réz ízét a számban, ahogy a mostohaanyám mind-

össze pár centire megállt előttem. Moccanni sem mertem, csak dermedten bámultam a bársonyfüggönyt, az egyetlen dolgot, ami elválasztott a katasztrófától.

Könyörgök, ne nézz be a függöny mögé! Ne nézz be...

Az egyik keze megragadta a függönyt. A hátamat már az ablakhoz nyomtam, de így is épp csak nem érte el az arco-mat. Viszont ennél hátrébb már nem mehettem.

Da-dam.

Da-dam.

DA-DAM.

A szívverésem hangja olyan volt, mint valami baljós dob-pergés, és minden másodpercben egyre csak erősödött. Egy-más után sorjáztak elő az agyam mélyéről a forgatókönyvek és a vészforgatókönyvek, hogy mit mondok, és főleg, hogy mit teszek majd, és kit fogadok fel, hogy segítsen, ha Caroline itt most leleplez, és elküldi Pent valami isten háta mögötti helyre, ahol nem találhatok rá.

Caroline ebben a pillanatban erősen megmarkolta a vas-tag bársonyt. És egy szívdobbanásnyi pillanatig tényleg azt hittem, hogy lebuktam.

Aztán behúzta a függönyt, ami így most már teljesen elta-kart, és folytatta a panaszkodást a vacsora minőségéről.

– Őszintén szólva, el nem tudom képzelni, miért írta róla a Vogue, hogy az év egyik legjobb új sőfje... – Cipősarkának kopogása lassan beleveszett apám dörmögő válaszába, aho-gyan a mögöttük becsukódó hálószo-baajtó halk kattánása is.

Egyikük sem érdeklődött Penről, és úgy vonultak el, mintha Rhea itt se lenne.

A testem szinte megemelkedett, annyira megkönnyebbül-tem, de amikor Rhea elhúzta a függönyt, azonnal kispuriz-tam a nappaliból. George és Caroline bármelyik pillanatban előbújhattak.

Búcsúzóul még némán megszorítottam Rhea kezét, és ki-léptem a folyosóra. Ő csak mosolygott, de a szemében ag-

godalmat láttam. Már leértem az utcára, mire úgy-ahogy sikerült összeszednem magam.

Elégge sokkolt ez az élmény, hogy hirtelen megint egy légtérben voltam az apámmal, de a hűs októberi levegő hidegzuhanyként hatott rám, és mire a sarokra értem, a fejem már nem zúgott, és az utcai lámpák fénye sem folyt össze narancssárga patakká.

Jól vagyok. Minden rendben. Nyugi. Nem buktam le. És sikerült egy kis időt töltenem Pennel a születésnapján. Most pedig szépen...

A telefonom jelezte, hogy a hírekben megint van valami.

Rápillantottam, és a gyomrom görcsbe rándult, amikor megláttam Perry Wilson blogjának jellegzetes logóját.

Rákattintottam a cikkekre, és az agyamat máris elborította a vörös köd, ami egy pillanat alatt feledtette velem az iménti szorult helyzetemből való megmenekülés izgalmát.

Ilyen nincs, baszki!

Két óra. Két tetves órára hagytam magára, és arra nem volt képes, hogy ennyit kibírjon balhé nélkül.

Bedobtam a mobilomat a táskámba, és leintettem egy taxit.

– A Neonba – vágtam be az ajtót olyan erősen, hogy a sofőr is összerezzent. – A hónap legnagyobb borralalóját adom, ha tíz percen belül odaérünk.

Igen, ilyenkor tényleg minden másodperc számít, ha arról van szó, hogy meg akarom fojtani az ügyfeletem.

4. FEJEZET

Sloane

A társasági lapok csak úgy emlegették őket, hogy „Aranyifjak”. Az igénytelenebb pletykarovatok „Örökösnek” és „Tartaléknak” gúnyolták az egész társaságot – ők voltak a gazdagok gyermekei, akik egész nap csak piáltak és buliztak, ahelyett, hogy bármi értelmeset kezdtek volna az életükkel. Én csak úgy hívtam őket, hogy „Xavier és haverjai” (becsmérlő hangsúllyal).

Nyolc perccel azután, hogy elhagytam a szállodát, elszántan léptem be a Neonba, ahol Xavier és haverjai a VIP-teremben terpeszkedtek. A látvány, ami ott fogadott, kiköpött másolata volt azoknak a fotóknak, amelyek Perry Wilson legfrissebb blogbejegyzésében jelentek meg.

Xavier egyik barátja épp egy csík kokót szippantott fel az egyik pincérlány hasáról, egy másik csaj vadul vonaglott az egyik fiú ölében, egy párocska pedig felettébb hiányos öltözetben gyakorlatilag ott kefélt a hátsó sarokban.

A helyiség szinte minden molekulájából üvöltött a hedonizmus, Xavier pedig ott hevert az egész közepén, mint vala-

mi király, aki elégedetten tekint végig az udvartartásán, egyik karja egy bársony karfán pihent, a másikon pedig egy üveg tequilát tartott.

Az a Xavier, akinek ebben a pillanatban ott kellett volna lennie a díjátadó gálán.

Az a Xavier, akire rohadtul ráfért volna, hogy egyszer az életben valami pozitívum is megjelenjen róla a médiában, miután Perry Wilson pár hónappal ezelőtt telefröcsögte az internetet azzal, hogy Miami-ban is milyen állatságokat művelt a születésnapján.

Az a Xavier, aki megígérte nekem, hogy addig be nem teszi a lábát egy ilyen szórakozóhelyre, amíg nem sikerül valamelyest javítani az imázsán.

Szinte már nem is fáj a lábam, amikor odaléptem elé, és eltakartam előle a kilátást. A körülötte vonagló csajok bizonyára érezték, hogy itt most vér fog folyni, mert gyorsabban szétrebbentek, mint száraz falevelek a viharos szélben.

Xavier hosszan beleivott a tequilába, majd így szólt:

– Először Míkonoszon jelensz meg, most meg itt... – húzódtott lassú mosolyra a szája. – Te követsz engem, Luna?

– Ha így is lenne, nem lenne nehéz megtaláljalak! – mutattam fel neki a telefonomat a kijelzőn egy ízléstelen fotóval, amelyen Xavier épp bedob egy felest, miközben egy csinos szőke az ölében vonaglik. Alatta pedig a felirat: *Castillo örökösét egyéb elfoglaltságai szólították el a haldokló édesapja tiszteletére adott gáláról!* – Talán rosszul emlékszem, hogy abban egyeztünk meg, hogy nem teszed be a lábadat ilyen klubokba, amíg nem javítunk az imázsodon, és hogy végig ott maradsz a gálán? Nem ebben egyeztünk meg?

– Nem. Abban egyeztünk meg, hogy az *ünnepség* végéig ott maradok. És ehhez tartottam is magam. Az ünnepség meg a gála nem ugyanaz. Ami pedig ezt a klubdolgot illeti... – Egy laza vállrándítás. – Talán nem ártott volna írásba foglalni...

Kikaptam a kezéből az üveget, és a *legszívesebben* kiráztam volna belőle a lelket is, hogy végre észhez térjen, de jól tudtam, hogy kamerák vannak a helyiségben, amelyek most pont ránk fókuszálnak. Hiába, az emberek nem annyira diszkrétek, mint azt páran gondolják.

– Gyerünk! Kelj fel! Mozgás! – sziszegtem. – Most szépen visszamegyünk a szállodába. – *Ahol megpróbálok valami értelmet verni beléd.*

– Milyen volt a randid? – kérdezte, mint aki meg se hallotta, amit mondtam. Lassan végigjáratta tekintetét az arcomon, a ruhámon és a lábamon, közben pedig alig észrevehetően összevonta a szemöldökét.

– Az fantasztikus volt! – Eszem ágában sem volt eloszlatni a tévképzeteit arról, hogy miért léptem le előbb a gáláról. – Az viszont már kevésbé, amikor megláttam, hogy Perry Wilson miket posztolt rólad ma este.

Furcsa elégtétel ragyogott a szemében.

– Belerondítottam az estédbe? – kérdezte mézesmázosan. – Úgy sajnálom!

Az arkifejezésem semleges maradt, miközben szép lassan ráléptem a lábára a túsarkúmmal. Az asztal eltakarta a lábunkat a kíváncsi szemek előtt, úgyhogy senkinek sem tűnt fel a manőver.

Xavier huncut vigyora fájdalmas grimaszba torzult.

– Harminc másodperced van feltápáskodni innen, különben nemcsak a lábujjadat intézem el, hanem egy sokkal nemesebb testrészedet is – mondtam, majd a fejemet ingatva a tequilásüvegre mutattam. – Tudtad, hogy ma már szinte mindenhez talál az ember online oktatóvideókat? Többek közt arra is, hogy hogyan kell kasztrálni egy betörőt a leghétköznapiabb tárgyakkal.

Becsületére legyen mondva, a „kasztrálás” szótól nem rémült meg.

– Lefogadom, hogy te mindet végignézted. Amilyen maximalista vagy! – Kicsit mélyebbre süllyedt a fotelban, és tettetett közönnyel bámult rám. – Nyugi, Luna! Péntek este van. Nyugodtan belazulhatnál már egy kicsit!

Éreztem, ahogy egy izom megrándul a szemem alatt. *Be ne kapd a csalt!*

– Nem szórakozni jöttem! – mondtam szinte morogva.

– Azt látom – nézett végig rajtam. – Milyen kár, hogy egy ilyen szép ruhában ilyen unalmas dolgokat művelsz. Ráadásul éjszaka. Amúgy, ha már itt tartunk, a pasid mit szólt hozzá, hogy ilyen gyorsan leléptél a randiról?

– Volt annyi esze, hogy ne okoskodjon velem – nyomtam még erősebben a lábába a sarkamat, és önkéntelenül is elmosolyodtam, látva az újabb grimaszt az arcán. – És mivel nekem ilyen unalmas az estém, egyre inkább hajlok rá, hogy felpörgessem kicsit a dolgokat. Persze, azt nem garantálhatom, hogy te meg én ugyanazt tartjuk szórakoztatónak... pláne ha a kis barátaid is végignézik. Lehet, hogy számodra kicsit kellemetlen lesz. – Most már nem mosolyogtam. – Nehogy azt hidd, hogy nem merlek kirángatni innen, mint egy nevetlen, hisztis hülye gyereket! És rohadtul nem érdekel, hogy utána nekem kell még azt a balhét is elsimítanom. Nekem még úgy is megéri, mivel a kis haverjaid ezt életed végéig az orrod alá dörgölik majd. Szóval, ha nem akarsz szénné égni az egész plénum előtt, azt ajánlom, pattanj fel, de rögtön.

Xavier sztoikus nyugalommal hallgatta végig a műsoromat. Aztán ásitott egy nagyot, a másik karját is kinyújtóztatta a kanapé háttámláján, majd metsző pillantást vetett az ötezer dolláros cipőjét megnyomorító túsarkúmra.

– Úgy nem tudok felállni, ha a lábamon állsz, édesem!

Egy pillanatra sem vettem le róla a szemem, miközben leszálltam róla. Gyanús volt nekem ez a hirtelen pálfordulás.

Feltápászkodott a kanapéről, és megint vidámság csillogott a szemében, ahogy lebámult rám. Hiába volt rajtam egy Jimmy Choo, így is vagy tíz centivel volt magasabb nálam.

Hogy a fene essen belé!

– Mentségemre legyen mondván, én igenis tartottam magam az egyezségünkhöz – jelentette ki. – Mint mondtam, az ünnepség és a gála két különböző dolog. Az ünnepség azzal ért véget, hogy Eduardo elmondta a beszédét, ami pedig pontosan akkor történt, amikor te leléptél. Úgyhogy ne is próbálj kihátrálni a megállapodásunkból.

– Ez csak értelmezés kérdése.

– Lehet – vigyorgott. – De attól még ez az igazság.

– És mi lett abból az ígéretedből, hogy addig nem lógsz ilyen klubokban, amíg nem sikerül rendbe hozni az imázsodat?

– Az én imázsom már rendbe lett hozva. Hetek óta egy rossz szót nem írtak rólam. – Xavier szeme vidáman csillogott. – Ezt az „imázs-rendbehozást” nem definiáltad pontosan, Luna. Most tehetek én arról, hogy nem egyformán értelmezzük a fogalmakat?

Ezt az elviselhetetlen szemétládát! Az meg aztán mindennek a teteje, hogy még igaza is van! De előbb ugrok le a Big Benről, mintsem hogy ezt beismerjem.

– Jól van, most már fogd be, és indulás! – csattantam fel, és közben azt kívántam, bárcsak tudtam volna valami szellemesebbet is mondani.

– Igenis, asszonyom! – jelentek meg a gödröcskék az arcán. – Imádom, amikor a nő irányít.

Úgy tettem, mint aki meg se hallotta a kis szexuális célzást, és már indultam is kifelé. Egyetlen szó nélkül jött utánam, még a barátaitól sem búcsúzott el.

Nem tudom, talán belefáradt abba, hogy velem vitatkozzon, vagy tényleg sikerült ráijesztenem, hogy leégetem mindenki előtt – bár azért ezt erősen kétkem –, de végül is

nem számít. A lényeg, hogy hallgatott rám, és nem csinált nagyobb balhét.

– Mi ez az új karkötő? – kérdezte a liftben lefelé menet.

– Hogy mi van?

– Az új karkötőd. Ez honnan van? – biccentett a barátság-karkötőmre. – A gálán még nem volt rajtad.

Hirtelen minden izmom megfeszült. Csak a legjobb barátaim tudtak arról, hogy időnként titokban meglátogatom Pent, és eszem ágában sem volt Xaviert is beavatni.

– Ajándék. – Ennél többet nem kell tudnia.

– Aha... – bólintott tudálékosan. Mondjuk, ahhoz képest, hogy egész este vedelt, nem semmi, hogy észrevette.

Szerencsére nem firtatta tovább a dolgot, és egy szó nélkül haladtunk át az előcsarnokon a kijárat felé.

Bár sejthettem volna, hogy ez a nyugi nem tart sokáig.

– Új feltétel – mondta, amikor beültünk egy taxiba. – A közös nyaralásunk alatt ne legyél ilyen búval baszott.

– Ez könnyen megoldható. Ne vigyél magaddal! – mondtam anélkül, hogy felnéztem volna a telefonomból. Egy lehetséges új ügyféllel kapcsolatos munkahelyi e-mailt választam meg. New Yorkban még munkaidő volt.

– Ügyes. Bár ahhoz képest, hogy állandóan üldözöl, mintha nem igazán élveznéd a társaságomat – mondta, majd színpadias mozdulattal a szívéhez kapott, és szomorú szemmel bámult rám. – Ez fáj a lelkemnek. De tényleg.

– Hát még az hogy fájna, ha apád elzárná a pénzcsoport!

Ahogy a dolgok állnak, Xavier több milliárd dollárt fog örökölni, amikor az apja meghal. Jelenleg viszont egy megálapodás szerint a szerénynek egyáltalán nem nevezhető zsebpénzének azonnal búcsút inthet, ha nem képes megfelelni két alapvető feltételnek. Az egyik, hogy engem mindenképpen meg kell tartania PR-menedzserként. A másik pedig, hogy nem tehet semmi olyat, amivel árt a család jó hírének.

Ami a második feltételt illeti, arra a három csapás elve vonatkozik, és valahogy úgy alakult a dolog, hogy én voltam az, aki egy személyben megítélhette, hogy Xavier tartja-e magát a megállapodáshoz. Persze, amikor ezt megtudta, rendesen kiakadt, de azóta nagy duzzogva csak elfogadta valahogy.

Egyébként én nem éltem vissza a hatalmammal. De már nagyon közel jártam ahhoz, hogy behúzzam a második rovást is neki (az első a huszonkilencedik születésnapja volt Miami-ban).

– Az lehet – mondta Xavier közömbösen. – De ettől függetlenül nyaralás közben ezt nem csinálhatod – biccentett a telefonomra.

– Mit? Nem nézhetem meg az e-mailjeimet?

– De nem ám! A nyaralás nem igazi nyaralás, ha végig dolgozol.

– Ha te komolyan azt hiszed, hogy egy teljes hétig nem nézek rá az e-mailjeimre, akkor még annál is jobban el vagy tévedve, mint eddig gondoltam – néztem rá megvetően. – Xavier, én egy vállalkozást vezetek, és ha tényleg azt szeretnéd, hogy ott legyek veled Spanyolországban, akkor el kell fogadnod a feltételeimet.

– Értem – vonta fel a szemöldökét. – Soha nem hittem volna, hogy te ilyen hazudós vagy, Sloane. Erre most tessék! Még el sem indultunk, és te máris megszeged a szavad.

Ezzel az erővel akár pofon is vágthatott volna.

– Hogy mi van?

Sok mindennek neveztek már életemben, de hazugnak még soha. Oké, lehet, hogy időnként kicsit elferdítém az igazságot – melyik PR-os nem? –, de ha egyszer megígértem valamit, ahhoz tartottam is magam. Mindig.

Többek közt ezért is mentem bele ebbe a hülyeségbe Xavierrel. Mert megígértem Pennek, hogy ma este mindenképp eljövök hozzá, és ezt csak úgy tehettem meg, ha engedtem a követeléseinek.

– „Semmi meló, csak szórakozás” – mondta. – Határozottan emlékszem, hogy szó szerint ezt mondtam, amikor belementél. Márpedig a céges e-mailek csekkolása melónak számít, vagyis ezzel megszegend a szavad.

A francba, már megint igaza van. Nem is tudom, valahogy ez kiesett a fejemből, már csak azért is, mert annyira abszurd volt. Az képtelenség, hogy én egy teljes hétig ne foglalkozzam az üzeneteimmal, de az adott szavamat sem vonhattam vissza.

– Na jó, akkor módosítsuk a feltételt! – mondtam szigorúan. – Bármikor megnézhetem a *személyes* e-mailjeimet, és a munkahelyi e-mailjeimet is, ha csak annyit teszek, hogy delegálom őket a csapatomnak.

Xavier kicsit hunyorgott, majd pár másodperc után újra elmosolyodott.

– A módosítást elfogadom. Most pedig...

– Khm... – köhintett közbe a sofőr. Valószínűleg belefáradt már a szövegelésünkbe.

– Hová vigyem magukat? – kérdezte határozottan.

Xavier és én egyszerre válaszoltunk.

– A Claridge-be.

– A Stansted reptérre.

– Arról volt szó, hogy nyaralunk – mondta Xavier, amikor rábámultam. – Akkor meg? Mire várjunk még?

– Szó szerint csak néhány órája szálltunk le Londonban. Az tuti, hogy ugyanazon a napon nem fogok továbbbrepülni Spanyolországba.

Komolyan, ennyit utazni egy nap? Ez kész halál.

– Akkor talán nézd meg az órát. Már öt perccel múlt éjfél.

És tényleg. Most már egész éjjel ez lesz?

Ezt megjegyzem: legközelebb a pontos indulási időt is rögzíteni kell.

– A csomagjaim még a szállodámban vannak. Azokat el kell hozni – próbáltam húzni az időt.

– Az már el van intézve – mutatta fel a telefonját. – Írtam a komornyiknak. Már el is indultak a cuccokkal a reptérre. Szóval mire mi kiérünk, már a gépen lesznek.

– Túl késő van – kapartam össze egy újabb kifogást. – Veszélyes ilyenkor repülni.

Xavier ezt a röhejes gondolatot válaszra sem méltatta. Az ilyen rövid távra induló éjszakai járatok mindig éjfél után szállnak fel.

A taxisofőr hátranézett.

– Akkor most a Claridge vagy a Stansted? – kérdezte. – Nem érek rá egész éjjel.

– Bocs, haver. A Stansted – mondta Xavier, és egy marék bankjegyet szórt az első ülésre. – A kellemetlenségért.

A taxis morogva összeszedte a pénzt, és gázt adott.

Úgy tűnik, nem én vagyok az egyetlen, aki lefizeti a taxisokat, ha a helyzet úgy kívánja.

– Nyugi, Luna! – nevetett Xavier, miközben észvesztő tempóban száguldottunk a csaknem üres utcákon. – Most már hivatalosan is szabadságon vagy egy teljes hétig. Csak dőlj hátra, és élvezd!

Összepréseltem az ajkamat.

Csak egy hetet kell kibírnom anélkül, hogy elszúrnám.

Mondjuk, azt nem igazán tudtam, hogy pontosan mit is értek „elszúrás” alatt, de valahogy a rossz előérzetem egyre csak erősödött, ahogy közeledtünk a reptérhez.

Fogalmam sem volt, hogy mi lesz, ha nem tarthatom pajzsként magam elé a munkát, de ha Xavier tényleg azt hitte, hogy Spanyolországban a kedvéért majd lebontom a védelmi rendszeremet, akkor nagyon el volt tévedve.

Nyaralás ide vagy oda, attól én még én vagyok. Márpedig én soha nem engedem, hogy az emberek túllássanak azon, amit én nekik látni engedek. És ezen semmi nem változtathat... még az sem, ha egy teljes hétig össze leszek zárva a legkiállyhatatlanabb ügyfelemmel.